

en Gang, at udenom Princippet, saaledes som det er udformet i Lovforslaget, vil man ikke kunne komme. At give mere først og fremmest til dem, der har for lidt, til de enligt stillede, at undlade at tage noget fra andre, først og fremmest fra Ægtepar, saaledes at de fremtidig skal have det samme, som de hidtil har faaet, og saa dog naa til Beparelser, det er en uløselig Opgave. Jeg kan ikke nægte, at jeg synes, at det var den Opgave, det ærede Medlem Hr. Vesterager manipulerede med. Hvorvidt det ærede Medlem vil være i Stand til at løse den, kan jeg vel ikke vide og tør altsaa ikke paa Forhaand sige, at det ærede Medlem ikke er i Stand til at gennemskue disse Forhold stærkere, end nogen anden hidtil har kunnet gøre det; men for almindelig menneskelig Indsigt synes det ikke muligt at tage fat paa denne Opgave.

Man har vendt sig mod Skønnet, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at udenom dette kommer man ikke, naar man skal hjælpe de særlig vanskeligt stillede. Det strider i og for sig heller ikke mod det Standpunkt, jeg indtog i 1921. Ærede Medlemmer maa erindre, at jeg den Gang foreslog, at der skulde være Adgang til at hjælpe Aldersrentenydere gennem Hjælpekasserne, ligesom disse Institutioner er til Støtte for vanskeligt stillede af alle andre Klasser i vort Samfund rundt om i Kommunerne. Man vendte sig imod det. Jeg kunde ikke naa at føre dette igennem, og jeg erkendte ogsaa selv, at der kunde være en vis økonomisk og finansiel Fare ved at give fri Bane for Hjælpekassernes Skøn. Jeg har søgt at undgaa dette ved her at lægge et Loft, om jeg maa kalde det saaledes, over Skønnet ved at fastsætte Bevægelsesmarginer for Udfoldelsen af dette Skøn. Tanken, som her findes, er i og for sig den samme, som fandt sit Udtryk i det oprindelige Forslag af 1921, da jeg vilde give Aldersrentenyderne Adgang til Hjælp fra Hjælpekasserne. Her fastsættes et fast procentvis Tillæg. Det er foreslaaet under Hensyn til Ønsket om, at der i de forskellige Kommuner kan tages Hensyn til de forskellige Levevilkaar i de forskellige Egne af Landet. Jeg forsøgte ogsaa dette paa anden Maade ved det oprindelige Forslag, jeg fremsatte, det Forslag, som det ærede Medlem Hr. Holger Larsen og det ærede Medlem Hr. Hauge har lovsunget — for Resten ogsaa ved tidligere Lejligheder. Jeg foreslog oprindelig at dele Landkommunerne i 3 Grupper ud fra Erkendelsen af, at der er Forskel i Levevilkaarene, f. Eks. i en Landkommune i Nordsjælland og en Landkom-

mune i Midtjylland. Der er Forskel paa Levevilkaarene i en Landkommune, der grænser ganske tæt op til en Købstad, og en Landkommune, som ligger fjernt ude, langt borte fra Byens Paavirkning af Priser og andre Forhold. Jeg udformede dette i de 3 Takstrækker, som oprindeligt foresloges i 1921. Jeg kunde dog ikke føre det Forslag igennem. Ærede Medlemmer vilde have Systemet forenklet. Men nu siger jeg: de Forskelligheder, der er i Levevilkaarene i Landets forskellige Kommuner, skal der være Plads til at give Udtryk for gennem den Bestemmelse, der findes i § 6, 1ste Stykke, om Fastsættelse af de procentvis lige store Tillæg for samtlige Aldersrentenydere. Denne Bestemmelse tillader enhver Nuancering af Ydelserne under Hensyn til Livsvilkaarene i de forskellige Kommuner, og derovenpaa er saa bygget det personlige Tillæg, for at man indenfor den samme Kommune kan tage Hensyn til den enkeltes særlig vanskelige Forhold, Trangsforhold i det hele taget, idet dog særlig den Trang, der er begrundet i Sygdom, konstateret ved Lægeattest, og der kan jo ogsaa være Tale om særlig Alderdomsvækkelse, skal komme i Betragtning ved Tildeling af dette personlige Tillæg.

Nu vil man sige, og det sagde ogsaa det ærede Medlem Hr. Hauge: ja, men Kommunerne vil overhovedet intet yde; der vil jo slet ikke blive præsteret det, som der her udtales Forventning om. Det er de samme Toner, som de Herrer rejste rundt med, medens vi havde den gamle Alderdomsunderstøttelseslov. Den Gang fortalte de rundt om under deres politiske Agitation, at den ene Kommunalbestyrelse efter den anden sad og sultede de gamle. Kaarene var saa slette som i det hele taget tænkeligt. Og hvordan var det saa? Saa var det saaledes, at der i Løbet af 8 Aar — fra 1914 til 1922 — skete en Vækst i Alderdomsunderstøttelsernes Beløb fra ca. 14 Mill. Kr. op til mere end det 4-dobbelte, saa at vi i det sidste Aar under Alderdomsunderstøttelseslovgivningen kom op paa 66 Mill. Kr. Ja, vil man saa sige, men det var, fordi man i de socialdemokratiske Kommuner var saa human, der gav man virkelig de gamle en rimelig Hjælp, men i alle de andre Kommuner fik de ingenting. Det fuldkommen urimelige og fuldkommen urigtige i denne Paastand fremgaar imidlertid netop af den Bevillings Historie, som jeg omtalte forleden i min Forelæggelsestale, det fremgaar af den Skæbne, som Bevillingen paa de 1½ Mill. Kr. har haft, den Bevilling, som skulde bruges til at lette Byrden for de Kommuner,